

Entesos així; infància, adolescència i joventut, el necessari abandonament del niu esdevindrà en un vol ferm, decidit i autònom; ple de sentit i projecte, i no un vol amb l'ala trencada o amb el pes del perdigó d'una mal construïda base.

Ja sé que podeu pensar que aquest que pinto és un panorama de color de rosa, una realitat inexistent o l'esbós d'un món beatífic, idíl·lic o, si més no, irreal.

Jo, malgrat tot, crec que és un projecte possible.

Sí, assentar unes bases fermes de formació des de la infància és un repte, però un repte possible que ha d'esdevenir una vacuna eficaç en la prevenció de futures mancances, deficiències i trastorns, i a la fi, en prevenció de la malaltia mental. I la vacuna no ho és tot, ja ho sabem, el mal i la malaltia hi són, com a consubstancials a la nostra realitat humana, però també sabem, ens ho diuen els experts, que tant com els fatals factors genètics pesen els factors ambientals i formatius.

I com afrontar tot això?

La recepta no deu ser tan complexa; en tot cas, com en l'art tant de moda de la cuina, més que dels ingredients, l'èxit dels resultat caldrà buscar-lo en l'entrega, la dedicació, i la il·lusió que posem en l'empresa.

La formació dels fills s'ha d'emprendre des de la donació i la gratuïtat, perquè en l'educació no compten ni el temps ni els rèdits. No hi ha hores, ni dies, ni llocs ni ocasions. Hem de viure amb els fills, no dedicar-los només espais i moments determinats que els releguen a posicions d'apèndix. Perquè viure amb els fills tampoc vol dir viure pels fills ni viure dels fills, com massa sovint es dona.

La formació dels fills s'afronta des de la protecció, des de l'acompanyament; donant temps, confiant i respectant els processos, ritmes i singularitats de cada un. En símil de marxa crec que podríem dir: que en la infància caminem un pas per davant dels nostres fills, en l'adolescència al costat seu i en la joventut un pas enrere, però sempre avançant i fent camí plegats. El pas per davant del que estira el carro, la marxa al costat des de l'acompanyament i el respecte i el pas per darrera des de tutela i, perquè no dir-ho també, des de l'admiració i l'orgull de contemplar els primers resultats d'allò que hem estat capaços de fer.

La formació es fonamenta en el diàleg, en la comunicació, però un diàleg i una comunicació que tenen com a referència principal el model. Fer, més que dir: la gran recepta que em donava el Dr. Pérez Fabra, un pediatra global, en tant que curador de la salut i també de la formació dels nens.

La formació es fonamenta en el sentit comú. I fora massa vulgar recórrer ara a allò de què el sentit comú és el menys comú dels sentits, però també les dites i proverbis són expressió de grans veritats. Quanta manca de sentit comú trobem en els models d'educació dels fills! Quants pares que presumeixen de ser amics o col·legues dels seus fills! Quants fills que conseqüentment no saben ni qui, ni què són els seus pares! I és que els pares som pares, i hem de fer de pares, i els fills són fills i han de fer de fills. Recordem-ho, no som amics, ni col·legues ni companys, no ens menyestinguem.

I finalment, la formació dels fills l'hem d'emprendre des de la responsabilitat. Sembla trivial l'afirmació, però massa experiències conegudes, viscudes i constatades ens parlen de que no ho és tant. De que aquest no és precisament un lloc comú. Que massa sovint els de casa, els fills, i també la parella, passen a segon, tercer o quart terme en les nostres prioritats. La feina, la formació, l'èxit, la realització personal, les relacions socials i tants i tants compromisos que justifiquem, destinen a una posició de suplent el que hauria de ser prioritari.

Darrera d'aquesta última baula, d'aquest desig de trencar la cadena de l'esclavatge de la malaltia mental hi ha hagut per a mi l'objectiu principal, prioritari i únic de preservar des de la realització personal plena, la salut, el benestar i el futur de les meves filles entès des de la humana plenitud.

I la parella?, em va preguntar un dia

una senyora en un acte com aquest? Com es viu el matrimoni en aquesta situació? Reconec que em vaig quedar tallat, crec que no vaig saber que dir-li. En arribar a casa vaig prendre de nou el llibre i ben aviat vaig trobar la resposta: estimar. No hi ha res més.

I ara toca donar gràcies. Vull donar les gràcies perquè res d'això ho hem fet sols, perquè això ha estat possible amb l'ajut de molts.

Ja ho he dit, gràcies a Santa Eulàlia, a Can Maspons de la Vall, a la meva tia Elisabet, per haver-me ensenyat a estimar la naturalesa, la vida al camp, el contacte amb els animals, la relació amb els masovers i els mossos, que també conformaven el nostre entorn i de qui vaig aprendre que no tot era de color de rosa i que la vida no ofereix a tots les mateixes oportunitats.

Als meus pares, que em van ensenyar a estimar la Montse, a mantenir-me fidel a un projecte, a assumir-ne amb responsabilitat les seves conseqüències, i per damunt de totes l'educació i formació de les meves filles, que a la fi vol dir, procurar i assentar les bases de la seva felicitat futura. Estimant em van ensenyar a estimar, i estimant s'aprèn a respectar, compartir i construir el futur.

Als amics, als d'aquí i els de fora, i als companys de tants anys. Sense el seu acompanyament tampoc haguera estat possible fer aquest camí.

Gràcies a tots els que sou aquí, per haver vingut i per haver-nos acompanyat en aquest camí.

Gràcies d'una manera molt especial a la Lola Tresserras

I per fi, com no podia ser d'altra manera gràcies a la Montse, la veritable protagonista d'aquesta història.

Moltes gràcies

Santa Eulàlia de Ronçana, 10-2-2012